

Affalds Marseille Sæbe

atter til Salg

10 Øre pr. Pd.

Fortrinlig til al Vask og Rengøring.

Forsendes kun i Kasser med 30 Pd. Sæbe for 3 Kr. Bestillinger maa indsendes snarest.

M. Olsens Fabriker,
Købmagergade 65B. KøbenhavnK.

Mindre Vægt kan afhentes.

skovlede Sukker ovenpaa under deres højlydte Protest.

Pludselig løftede Madam Eskildsen Hovedet og lyttede som en vejrende Hingst, hun havde hørt slæbende Trin op af Trapperne, og hendes Kinder mistede noget af deres Farve. De Trin skulde hun paatage sig at kende mellem Tusinder af Trin. Alfred slap Sukkerskaalen, hans Ansigt ligesom visnede, medens han lyttede. Ludovika og Albert havde ingenting hørt, de havde altfor travlt med at gøre sig tilgode. Willy og Henry saa forbavset til hinanden, over Svend Aages Ansigt gled en Lysning af Skadefryd.

Et Legeme faldt tungt mod den anden Side af Døren, der blev famlet ved Laasen, og i næste Øjeblik skød Eskildsens tunge, ludende Krop sig ind og tog Stilling med Ryggen støttet mod Væggen bag dem. Hans blodskudte Øjne skulede skamfuldt i Retning af Selskabet, Haaret hang i Tjavsner ned over Panden, og Lossepladsens Snavs sad endnu i hans Klæder.

Det bævrede om Alfreds Mund, hans magre Hænder knyttede sig krampagtig, og hans Øjne hang taa-

refyldte ved Moderen, der sad med et Udtryk, som *vilde* hun ikke se Manden ved Væggen.

Willy og Henry begyndte at forstaa det hele, men vidste ikke deres levende Raad for at slippe bort. De næn- te ikke at lade sig mærke med noget for Alfreds Skyld.

Da rejste Madam Eskildsen sig med den beherskede Ro, som Livet ved Drukkenboltens Side havde lært hende. „Ja, saa skal I ha' saa mange Tak for i Dag," sagde han og trykkede Willys og Henrys Hænder, mens hun blot nikkede til Svend Aage. „Nu tør vi vist ikke længer beholde Dem for Deres Moder. Bliv du kuns her," tilføjede hun, vendt til Alfred, som sad og kæmpede med Graaden. „Jeg skal nok følge Gæsterne ud.“

Ude paa Trappen trykkede hun Drengene hver en Femogtyveøre i Haanden. „Det er til Biografen," forklarede hun med et fugtigt Skær i Øjnene. „I skal da ikke gaa glip af den Morskab, fordi Alfred har tabt Humøret. Herregud, som han havde glædet sig til denne Dag.“

Saa skyndte hun sig tilbage til Stuen.

Willy og Henry saa forlegne paa hinanden. „La' os gi' dem til en af Drengene henne ved Biografen," foreslog endelig Willy. „Ingen af os gider dog nu.“ Saa gik de alle tre.

Inde i Stuen laa Alfred med den halve Krop henover Bordet og hulkede. „Alting skal ogsaa spoleres for mig," jamrede han ned i sine nye Bluseærmer. Madam Eskildsen tog sin Mand fast i Armen, som hun mangfoldige Gange i sit Liv havde taget ham, og trak ham med sig ind i Soveværelset.

Lidt efter kom hun igen ind til de andre og sank tungt ned i Sofaen. „Kan du nu selv se, at det er ikke noget for Folk som os at holde Fest?" sagde hun og strøg med sin grove Haand henover Alfreds stubbede Haar.

„Saadn en Far!" mumlede Alfred mellem sine sammenbidte Tænder.

„Ja, det maa du nok sige." Madam Eskildsen saa filosofisk ud for sig. „Og saa er der dog dem, der er værre.“

Ellen.